

ZÁMEČEK

PŘÍBĚH TANEČNÍKA Z DĚCÁKU

PATRIK MIKER:

Příběh tanečníka z děcáku

Připravil Lukáš Kotlár

„Moje první vzpomínky? To jsme s děčkama skákali na posteli a viděl jsem takovou tu „rodinu“. Nebylo to konkrétní. Nepoznával jsem je. Viděl jsem, že to jsou lidi ... a možná to jsou sourozenci, možná to je někdo úplně jiný, přece jenom, jsme taková rozsáhlejší romská rodina...“

Takto začíná své vyprávění Patrik Miker, romský kluk z dětského domova v moravském Mikulově. Devatenáctiletý Patrik studuje na Taneční konzervatoři v Praze. Od „fightů“ v děcáku, přes taneční „battly“ na základní škole až po pětihodinové náročné tréninky tancování. Patrik měl velké štěstí...

DĚTSTVÍ

Mám dva bráchy a dvě ségry. Aleše, Frantu, Nelu a Marii. Byli jsme všichni v děčáku, ale postupem času jsme se oddělovali. Najednou od nás odešel Aleš, protože měl nějaký problém. Jeho styl života...byl jinej než my, byl takový drsnější. Potřeboval jiný podmínky, ale to neznamená, že to bylo špatně. Prostě potreboval ráznější ruku. Nic víc.

První den v děčáku si nepamatuju. Vzpomínky mám až na školku. V DD jsme měli vytvořený takový gangy, tlupy – jako v pravěku. Byli jsme tak spolu, že jsme se nerozdělovali do skupin nebo podle sourozenců. Vychovatelé se snažili vytvořit rodinné skupiny, ale nepovedlo se jim to. Chodil jsem do školky se Sárrou z domova, se kterou jsme měli stejně roků, chodili spolu na základku. To je asi taková první největší vzpomínka z dětského domova.

Pamatuju si, že jsem byl pro všechny „maková panenka“. Byl jsem rozmazlený dítě, byl jsem tam skoro nejmladší a bál jsem se úplně všeho. Já jsem byl rád v takový krabici, ale to mám doteď. Furt chci být ve své krabici a chci mít svůj prostor. Je to ta jistota a to, že se chci spolehnout sám na sebe.

VE VĚZENÍ NA NÁVŠTĚVU

Mamka byla ve vězení. Na osm let. Je těžké věřit informacím, které k tomu vlastně mám. Tomu, co údajně udělala, dodnes nevěřím stoprocentně. Když jsem byl na základce, jezdil jsem domů na prázdniny. Když mi bylo jedenáct, dvanáct, tak mamka vyšla z vězení a pak měla svůj zařízený byt a já jsem tam k ní s rodinou, sourozenci jezdil.

Když byla mamka ve vězení, my jsme za ní jezdili na návštěvu. Teď si uvědomuji, že to byl někdo úplně jiný. Byli jsme malí, bylo to tehdy asi jednou za půl roku. Pamatuju si ji. Starší sourozenci s mamkou mluvili, já jsem jako malej moc nerozuměl a byl jsem jen rád, že vidím mamku. Nechápal jsem to vězení.

Jako dítě jsem se do vězení za mamkou těšil. Poprvé jsem se bál, protože jsem nevěděl, co to je. Nevěděl jsem, kdo to je. Nechtěl jsem na ni dívat. Ale po nějaký době jsem se fakt těšil. Neřešil jsem, že to je vězení – věděl jsem, že to není ideální prostředí, ale chtěl jsem vidět mamku. Museli jsme se tehdy odbavit, probíhaly nějaké kontroly. Mamka pokaždé brečela. To byly vždycky silné momenty.

Paní ředitelka byla nejlepší. Ta komunikovala s naší matkou. Ta nám dodávala sílu.

Posílala nám dopisy, ale i mamce. Mamka s ní měla dobrý vztah. Já jsem se chtěl od paní ředitelky dozvědět, jak to vlastně všechno bylo, ale myslím si, že některé věci se prostě dozvědět nemáš. Takhle to prostě bylo.

Já jsem na tu konzervatoř nechtěl jít. Až paní ředitelka, která dnes už tady s námi není. Ona byla fakt persóna. Ona byla člověk, s velkým „Č“. Věděla, co nám jde a co nám nejde, a věděla, jak nám říct věci tak, abychom je pochopili. Ona mi řekla: „Běž na tu konzervatoř a prostě to zkus.“ A nešla na to s tím, že na tu konzervatoř musím.

Řekla mi: „Zkus to, uvidíš...“

PANÍ ŘEDITELKA NAVŽDY ODEŠLA

Je to hrozně těžký. Pro mě paní ředitelka nezemřela, pro mě je tady doteď. Já to tak prostě neberu. Nerozloučil jsem se s ní, a ani se s ní loučit nebudu. Já jsem třeba ani nechtěl jít na pohřeb. Byla to rána. Ona mi dala tu motivaci dostat se na tuto školu.

Je občas těžké ráno vstát a jít tancovat pět hodin. Ale ne tančit jen tak. Děláme věci, které jsou fakt těžký. A lidi kolikrát jsou mimo, zvrací nebo jsou příští týden nemocní. A častokrát skoro brečíte, že to nedáváte.

Když jedu v pátek do děcáku, bolí mě ruce, každý sval na mém těle. Občas, když tam jdu, tak jsem si řekl, to musím dát, vzpomněl jsem si na paní ředitelku a opravdu mi to dalo sílu. Vzpomínám si, když říkala, že musím dělat, co mě baví, co miluju. A že vždycky ve mně viděla ten tanec. Někteří vychovatelé mě od toho odrazovali.

Říkali: „To nedáš, koukni se na své známky!“ Měl jsem čtyřky od shora dolů a na konzervu jsem se dostal fakt náhodou. Beru to jako štěstí.

Chtěl jsem být kuchařem nebo kadeřníkem. Od malička jsem vařil a ostatní mi říkali, že mi to jde. Já jsem to věděl. Taky si tím můžete vydělat, že jo, když jste dobrý kuchař... A kadeřník? Mě od malička zajímala móda a styl – a furt to řeším. I v tom uměleckém světě je to důležité.

Paní ředitelka za mě všechno udělala. Ona přišla s tím, že se mnou pojede i na „talentovky“. Já ani nevěděl, co to obnáší. Věděl jsem, že můžu zpívat a hrát na kytaru, to jsem nějak dříve ještě uměl a bylo to v těch osnovách. Talentovky jsou tady však o tom, že si nemáš nic chystat...

TANCUJÍ JEN HOMOSEXUÁLOVÉ

Ve škole mě pak vzali okamžitě. Hnedka první den jsem jim řekl, že jsem z děcáku. Nechtěl jsem to zbytečně protahovat. Oni to vzali a tím to končilo. Berou mě úplně normálně. Nás je tam nejvíc kluků za posledních pět let. V naší třídě jsme tři. Je tam fakt převaha holek. Tam jsou takoví lidi, že to není náhoda. Kdybychom si stoupli do řady, tak to dává smysl. Celkově nás je ve škole šedesát. Takže jsme malá škola.

Do teď mám pocit, že Jarek si tak ze mě dělá pořád srandu, že tanec je pro... Ne není, ale většinou tancují fakt homosexuálové. A my jsme tam teď tři kluci. Od prváku jsme ve třídě dva kluci na holky. Ostatní si myslí, že jsem stejně na kluky. A Jarek to říká furt: „Joo, ty seš, jenom to zatím nevíš.“

Jarek to na mě zkušel. I ten druhý kluk, co tam je. Ale oni jsou fakt vtipní. Prostě si myslím, že to ví. Spíše oni by chtěli, abych byl gay. Já to řeknu, jak to je. Ostatní ve třídě si myslí, že jsem gay. Protože jsem často s nimi a pak je to „jasný“. A ještě se k tomu oblékám tak výstředně.

Už na základce mi říkali, že jsem gay. Protože oni se furt všichni osahávali a já jsem v sobě měl nějaké hodnoty, které jsem nepřekročil, a oni to nepochopili, tak jsem byl hned homouš. A pak jsem přešel na konzervatoř a tam to bylo taky „jasný“. Tancuju, tak jsem teplej.

NEJPRVE BATTLY VE ŠKOLE, PAK KYNÝCHOVÁ

Na základce jsem se dost předváděl. Dělal jsem tam salta o zeď nebo „battly“. Pustili jsme si hudbu a já jsme zařval: „Všichni dozadu! Pojedu proti někomu.“ A vždycky jsem ho úplně rozsekal. Ale, když to takhle řeknu, ta bílá společnost to v sobě prostě nemá. Jsou to spíše výjimky. Proto my vždycky říkali: „Tak to je jasný, ty jsi cikán, ty umíš tancovat, všechno...“

Od malička to pak byl hlavně Breakdance. To vždycky byly ty děčákovské akce, všichni breakovali, házeli salta, předváděli se. Největší zážitek pro mě je Kynychová a její projekt Hejbejte se.

Přijel tým Kynychové a ukázal nám nějaké sestavy, seznámili se s námi, bylo to všechno příjemný. Vlastně jsem si řekl, proč ne, že nemám nic na práci. A zapojilo se strašně moc děcek. A o to víc v tom bylo energie a chtělo se nám. Poslouchal jsem hip-hop a pak jsem zjistil, že to je moje vášeň. První ročník jsme vyhráli. To byla pak ta největší motivace. To bylo něco, byli jsme tam poprvé a hnedka jsme to vyhráli, velkej úspěch. Z týmu Kynychové to byl hlavně Martin Ivanecký, kdo mě k tanci dovedl. On nás viděl, a taky poznal, že máme talent. S Hankou Kynychovou mi pro konzervatoř později dával doporučení. Hanka mi hodně pomohla. Ty akce mají smysl.

PRVNÍ LÁSKY? ANETA A TANEC

Vyhráli jsme a čekali na další ročník. Já jsem se při letním soustředění zamiloval, takže taková ta dětská láska. To mě ke Kynychové ještě více táhlo. Těšil jsem se, až uvidím tu osobu. Ta holka byla z Plesné, jmenovala se Aneta.

Brali jsme to tak, že je to Hanka Kynychová, ale to mi ještě nedocházelo, že ten tanec je něco víc. Mně to došlo hodně pozdě. Asi až na konzervatoři. A to jsem měl za sebou

asi 4-5 ročníků Hejbejte se, než jsem šel na konzervu. Teď už si to uvědomuju.

My jsme byli na Kynochové, to jsem byl v sedmé třídě, a byla tam paní ředitelka. Ona tam pozvala svoji kamarádku právě z konzervatoře, která učí dějepis. Viděla mě a řekla, že jo. Prý to mám zkusit.

ZLOM

Ten zlom byl strašnej, fakt špatnej. Prvních čtrnáct dní jsem to na konzervatoři nezvládal, nikdo mě nepodpořil. Internát nějaké školy gastronomie, tam jsem ubytovaný. Schází se tam takoví lidi, že se musím držet, abych něco neprovedl. Na tom intru jsou chytří lidi, ale také zedníci i jedinci, co mají rasistické narážky – a já na to nejsem. Na děcáku jsme to řešili tak, že jsme se bili. Já jsem kolikrát fakt málem vystartoval. Ale uvědomil jsem si, že nejsem v děcáku.

FIGHTY V DĚCÁKU

V domově, když jsme si něco řekli, tak jsme se začali bít. Ale nás třeba i starší brácha učil bít. On byl o třicet centů vyšší a byl hrozně vyspělejší. Přišel a řekl: „Teď bude bitka a až poteče trochu krev, tak můžete jít pryč“. V té partě jsme byli čtyři.

Najednou jsem žil dva životy. V Praze na internátu, a pak přijedu na víkend a je tu druhý, úplně jiný život. V děcáku. Mně se i mění hlas. Na začátku jsme na kolejích měli schůzku všech kluků, najednou všichni čuměli. Fakt všichni koukali. A já to prostě nemám rád. Takže jsme udělal pohled, že všichni přestali koukat, takový pohled fakt umím.

JSEM JINEJ NEŽ OSTATNÍ ROMOVÉ

Po půl roce jsem si některé lidi získal. Já tomu rozumím. Oni si řeknou cikán, ten to a to... Některí Romové jsou takoví, tak to prostě musím brát. Nedávno jsem jel autobusem a vedle mě si sedli cikáni a dělali děsnej bordel. Třeba někoho překvapím tím, že jsem takovej, jakej jsem.

Ve škole jsem čtyři roky a skoro každý týden se vracím do dětského domova. Neměl jsem možnost zůstat v Praze během víkendu. Ve škole na kolejích například nebyla pračka, takže jsem si i proto musel jezdit prát oblečení domů.

OTEC? JAKOBY NEEEXISTOVAL!

Se svojí rodinou jsem málo v kontaktu. A otec? S ním se vůbec nebavím. Pro mě jako by otec neexistoval. Když jsem byl malej, byli jsme s ním venku. Za celou dobu, co jsem v děcáku, přijel dvakrát. A já jako dítě jsem ho kolikrát vyhlížel. To mám hodně v sobě, a takové věci neodpouštím. Totální nezájem. Když jsem zjistil, že má další rodinu, že nejsme jeho jediné děti, tak to byl konec. Prostě já tohle neberu.

Já se navíc neberu jako Rom, absolutně. Nějaká realita tady je, prostě jsem se tak narodil, to jo. Ale neřeším to dál. Jsem prostě člověk. Když jsem viděl, jak rodina vnímá to, že jsem jakoby bílej, tak ještě pár roků zpátky bych sám o sobě řekl, že jsem namyšlenej.

Jinak úplně nesnáším, když bych říkal, že jsem hrdý Rom. Já si pamatuju, že v pěti letech jsem si sedl na kolena tety ředitelky a zeptal jsem se jí, proč existují cikáni. Že to nechápu.

PRVNÍ ÚSPĚCHY

Prvním úspěchem byla ta Kynychová, ale nedávám tomu malý význam. Pak to jsou ty Nejmilejší koncerty, kde jsem začal tvořit s kamarádem, který teď skončil fakt špatně, ale co se dá dělat. To jsou furt ty děcákovské úspěchy. Ještě to byla jedna akce, kterou jsem vyhrál v Retro Music Hall v Praze, a pak hlavně ta škola. Máme nějaká vystoupení. Ve škole tvoříme choreografii s choreografem z Německa, ale umí Česky, protože studoval na této škole. Oblíbil si nás a za rok jsme natrénovali čtyřicetiminutové vystoupení v divadle – opravdová scéna. Se třídou jsme účinkovali například v Plzni, Kralupech. Dostali jsme se na Českou taneční platformu.

Letos jsem ve čtvrtáku, My máme ještě možnost studovat dál dva roky. Mít diplom z tance. Myslím, že ta škola se musí dostudovat fakt celá, aby byla kompletní. Měl bych to tedy jako vysokou školu.

Čím dál více zjišťuji, že mě tanec fakt baví. Já třeba vymýšlím choreografie a mám je všechny v hlavě, A jsou to spíše filosofické věci. Mě strašně baví filosofie, ale jako fakt extrémně. A psychologie mě baví. Přemýšlím tedy, jestli se dál věnovat tanci.

TANEC JAKO ROZCESTNÍK

Přes tanec jsem došel k psychologii. Tím jsem se dostal také k anatomii člověka, jde to rovněž do fyziologie. Prostě přes tanec se mi takhle odkrývají různé oblasti. Není to právě jenom o tanci. Já jsem třeba chtěl posilovat, ale svalová hmota, když je větší a větší, zpomaluje pohyb, a to se tanečnickům nehodí, takže mi řekli, že to nemám dělat.

MATURITA

Je mi devatenáct roků, budu maturovat. Následně bych chtěl jít do šestáku a pokračovat ve škole. Domov mě drží. Mám jednu vychovatelku, která mě hodně podporuje, a to mi fakt hodně pomáhá. Ještě není ten čas, abych z děcáku odešel, tak to cítím.

Co bych nedělal, nejsou cesty žádné umělecké školy. To vás jenom odradí. Oni mi řekli, že potřebuji nějaké doporučení, a tak jsem půl roku chodil někam, skoro jsem tam nechodil, vůbec mě to nebavilo, byly tam malý děti. To bylo v rámci přípravy, že bych něco pro to měl dělat. Mě to v tu chvíli fakt odradilo. Ta učitelka ve mně neviděla talent. Byla člověk, kterého tanec ani nebavil.

DŘINA A ŠTĚSTÍ

Je to všechno o štěstí. A já ho měl. Měl jsem ho obrovské. Já jsem se na té škole fakt neviděl. Teď už vím, že tam mám významné místo, berou si mě hodně i do jiných vystoupení. Musí se zkoušet. Třeba i devětkrát desetkrát, a přijde to. I kdyby šlo o tanec. Oni se třeba snaží děcka na Kynychové motivovat a tak, to je hezký. Ale musí jim i říct, že to není jen tak. Přišel jeden kluk a myslel si, že se jen tak dostane na konzervatoř. A nedostal se.

NA KYNYCHOVÉ UŽ NESOUTĚŽÍM

Teď už na akcích Hanky Kynychové jen vystupuji. V prosinci 2016 jsme tancovali s Jarkem Lamborem, to byla improvizace. Ale rád bych soutěžil, protože vím, jaké to je. Určitě můžu být vzorem pro ostatní. Když jsme s kamarády tancovali někde mimo dětské domovy, tak přišel kámoš a řekl mi, že se mu změnil život. Já jsem to nechápal. Bojím se, že v tom děcáku je to těžší. Děcka v děcáku si řeknou, že by chtěly něco zvládnout, něco dokázat. Ale pak už o tom neví.

TĚŠÍM SE NA ŽIVOT

Nejvíce se teď těším na to, že jak máme poslední rok, někteří spolužáci odcházejí. Na to se teda netěším, ale těším se na ty společný chvíle, máme nejruznější plány, tak se těším, že je spolu prožijeme. Máme teď pětadvacáté výročí školy, to bude něco!

A pak se těším na život, že budu moct začít a určovat si ty věci. Je to všechno o tom štěstí.

Když jsem jezdil domů na základce, to já jsem spíše přemlouval mamku, abych nemusel jet do děcáku. Když jsem byl menší, bylo mi těch patnáct let, čím dál víc jsem chtěl za mamkou domů. I minulý rok, když jsem tam byl. Je jen otázkou, kde bych dnes byl.

Člověk nemusí vědět přesně, co chce. Stačí jenom poslouchat a dělat to třeba jako rozkaz. Když to má nějaký pozitivní náboj, a to jde vždycky poznat, tak jsem tím fakt řídit. Taky jsem si říkal, nechci tančit, nechci tančit, ale někdo mi to řekl a já jsem si řekl tak jo, půjdu. Nedokážu si opravdu představit, že bych dnes měl jinou školu.

